

Den norske tildeling fordeler sig med 10 mill. \$ som lån og 50 mill. \$ som gave, og den tyrkiske tildeling er udelukkende lån. De øvrige beløb er tildelt som gave.

Belgien, England og Sverige fik på tilsvarende måde tildelt en udgangsposition som kreditorlande.

På grundlag af de stedfundne vedtagelser blev Overenskomsten om oprettelse af en Europæisk Betalingsunion (European Payments Union — E.P.U.) udarbejdet og undertegnet i Paris den 19. september 1950.

Overenskomstens indhold.

Overenskomsten består af en indledning og fire dele. I første del indeholdes Overenskomstens almindelige bestemmelser. Anden del omhandler afviklingen af over- og underskud i betalingsforholdet mellem deltagerlandene. I tredje del findes bestemmelserne om Betalingsunionens administration og kapital, og fjerde del indeholder en række bestemmelser bl. a. vedrørende tiltræden og udtræden og Overenskomstens ikrafttræden og ophør. Der findes to tillæg, hvoraf det første, tillæg A, vedrører afviklingen af udestående gældsposter, medens det andet, tillæg B, indeholder nærmere bestemmelser om det tilfælde, at et deltagerland udtræder af betalingsunionen, eller denne i sin helhed likvideres.

I første del (art. 1) bestemmes det at oprette en Betalingsunion inden for OEEC's rammer, og det fastslås, at formålet med Unionen er ved hjælp af et multilateralt betalingssystem at lette afviklingen af alle tilladte pengeoverførsler mellem medlemslandene (art. 2). Medlemslandenes nettooverskud eller nettounderskud efter opgørelse af deres bilaterale betalingsforhold til hver især af de andre medlemslande skal periodisk afregnes over for Unionen (art. 3), og der skal ikke finde nogen afregning sted i de bilaterale betalingsforhold. Det enkelte medlemslands betalingsmæssige stilling over for de andre deltagende lande som helhed vil herefter komme til udtryk enten som et tilgodehavende hos eller en gæld til Betalingsunionen.

Artiklerne 4-7 indeholder nærmere

regler om beregningen af de deltagende landes overskud eller underskud i deres indbyrdes mellemværende og af det beløb, hvormed landene skal henholdsvis krediteres eller debiteres Betalingsunionen ved de periodiske afregninger.

Anden del indeholder bestemmelser om afviklingen af medlemslandenes overskud eller underskud over for Betalingsunionen. Der fastsættes et beløb (kvote), ud over hvilket det enkelte land ikke er pligtig til at yde kredit til eller har ret til at modtage kredit fra Unionen til udligning af dets nettosaldo over for de andre lande (art. 11). De enkelte landes kvote er beregnet som ca. 15 pct. af hvert enkelt medlemslands løbende betalinger i 1949 over for de andre deltagende lande. Danmarks kvote udgør 195 mill. \$ eller ca. 1.350 mill. kr., hvilket er 4,9 pct. af kvoternes samlede beløb.

Afregningen af et lands nettosaldo finder iøvrigt sted efter følgende regler:

Medlemslande, der pr. den 30. juni 1950 havde tilgodehavender hos andre medlemslande, kan, såfremt de har en debetsaldo hos Unionen, anvende sådanne tilgodehavender til hel eller delvis dækning af et underskud i en afregningsperiode (art. 9). Forsåvidt der i overensstemmelse med reglerne i tillæg A til Overenskomsten måtte være truffet særlig aftale om amortisering af de nævnte tilgodehavender, skal de stipulerede afdrag indgå i de normale periodiske afregninger, og kreditorer har ikke ret til at disponere over beløbet til dækning af løbende underskud over for Unionen.

Art. 10 indeholder regler om de ovenfor nævnte udgangspositioner. Såfremt et land har modtaget en udgangsposition, skal dets nettooverskud eller -underskud henholdsvis krediteres eller debiteres udgangspositionen, indtil denne måtte være opbrugt, forinden det pågældende lands egentlige kvote hos Betalingsunionen bliver berørt. De almindelige regler om kreditydelse og guld- og betalinger finder således først anvendelse for de enkelte lande, når deres udgangsposition måtte være opbrugt. Udgangspositioner er foreløbig fastsat for året 1950-51. Nye udgangspositioner